

PUUR GELUL

Boozy

PUUR GELUL

Lebowski Publishers, Amsterdam 2013

© G.J. de Kok
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2013
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Omslagfoto: © Danny de Neef
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 1695 8

NUR 301

INHOUD

Geduld is un schone keukuh

Op rauw ijs

Texel

Noodschappen

I E K E E - N E E

Tattooconventie

Koppie soffie

Blauwe heroïne

Figuratie

Festiverval

Defielen

Op sterven na dood

Effuh uit de roulette 1

Trots aan de branding

De weg kwijt

Geloofsterreur

Maak van je hargt

Effuh uit de roulette 2

Schijting

Paradepaardje

Voor Kneet

Return to I K E A

Eiguh goal

Rijbewijsversnelling

Effuh uit de roulette 3

Buhkrompuh Knul
Chi-Nee
Bevrijdings-nederpop
Solex
Vlaai-vlaai NAOP
Buhnauwde lichte
Alles in de kluis
Effuh uit de roulette 4
Flitsnicht
Daar zit un luchie aan
Met de nek aankijkuh
Relatieplaneet
Zijk-ie uit...
Bob-kwiz
Vreesvreugde

GEDULD IS UN SCHONE KEUKUH

Ik ben van nature niet echt uitgerust met enig gevoel van subtiliteit. Op zich niks mis mee, ware ut niet dat ik wel un ziekelijke dadendrang heb en ongegeneerd nieuwsgierig ben. Korgtom, wat me ogen zien, slopen vroeg of laat me drie linkerklauwen. Meestal vroeg, want ut begrip 'geduld' komp in mijn vocabulaire al helemaal niet voor.

Sterker nog, ik verdenk me ouwelui er chronisch van dat ik tijdens un gehaast vluggertje ben gekrejeert.

Ik lulde op me derde al vloeiend Haags en vloekte toen ik vier was al ut jutebehang van de muren. Dit zei helaas niks over me intellect, maar des te meer, zo bleek later, over me gebrek aan geduld.

In het dagelijks leven stuit un mens met mijn gave nog weleens op un hindernis. Ik betreur ut dan ook ten zeerste dat hieraan nog weleens luchtig voorbij wortg gegaan.

Onlangs had ik weer zo'n chronisch gevalletje aan de linkerhand. Eindelijk eens twee minuten voor me eiguh. Kinderen op ut nest, bakkie pleur pruttelt lekker door, moeders uit zicht, effuh lekker ut 'Sporgtjournaal' kijken. Klinkt goed, niet waar?

Koud twee tellen op me naad, gaat die pleuristelefoon en ut antwoordtapparaat verrot ut om ze plicht te doen.

'Ja, Boozy hier,' blaf ik op me vrolijkst.

'Hé gozert, eindelijk hebt ik je te pakken, da's un tijd geleden dat ik jou aan de lijn kreeg.'

‘Dat komp omdat me nummarmelder naar de klote is,’ blaf ik. Ik ram de hoorn d’rop en jets acuut ut stopcontact uit de muur.

‘Wie was dat?’ klinkt ut uit ut toilet.

‘Weet ik veel,’ zei ik. ‘Volgens hem was ut in ieder geval un hele tijd geleden, dus daar zal ik dan wel un goede reden voor hebben gehad. En trouwens, dan ken d’r nog wel un daggie bij, vind je niet, oppleuren.’

De tune begon al en ik spoedde muh naar de keukuh, want ut kijk tenslotte un stuk lekkerder met un bakkie pleur in je plaat. De ellende voor ongeduldige mensen is dat ze tot overmaat van ramp ook nog eens altijd haast hebben.

Dat gekoppeld aan me linke grijpstuivers wil d’r nog weleens iets niet helemaal gaan zoals ik ut op dat moment toch zorgvuldig in me kneit heb uitgedoktergd.

Ik trek un koppie uit ut keukuhkassie en probeer tegelijkertijd un roerijzer uit ut laatje te jetsen. Dit allemaal onder ut mom van tijdsbesparing. Deze la klemt al sinds de vorige bewoners en uiteraard matst die me ook hedenavond niet. Als kleine toenadering schenkt ie me un klein kiertje waar me klauw net niet doorheen ken.

Geweld lost tenslotte alles op, dus neem ik un graai en JАААНН, god gloeiende. Zo met me fikken in un cocktail-prikker! Gelukkig net onder me nagelbed zodat ut pijnlijk rendement optimaal is.

Om de pijn iets te verzachten mot ik ineens met iets gooien, ut maak niet uit wat. Me oog valt op de kaasschaaf en ik geeft ’m un slinger, kleng! Zo me koffiepote met vers gezette inhoud naar de tering.

Kankah de kankah, ik schraap met un bloedgang de koffie en de scherven bij muhkaar in de hoop nog één bakkie

te redden. Natuurlijk is het Sporgthoermaal al begonnen en natuurlijk grijpt ik met me nog gezonde klauw in ut glas. Terwijl ut bloed uit me jatten kabbelt, voelt moeders zich aangetrokken tot de kakafobie die uit haar keukuh komp.

‘Wat gebeurt hier allemaal?’ vraagt ze op un toon die verraad dat ze donders goed in de peiling heb wat d’r loos is.

Ik besluit me Algemeen Onbeschaamd Haags effuh un flinke douw te geven en trek un rooie draad door de medisch enzuhklootpedie.

‘Ja, ga lekker tegen mij un potje schelden, daar gaat je vinger wel minder van bloeden,’ snauwt moeders.

‘Ik had ut niet tegen jou, ik heb plots last van Gilles de la Tourette, nou goed. Ik wou graag un nieuwe keukuh en ik dacht: Kom, ik ruim alvast ut servies uit, ut Sporgtsjoernaad duurt toch maar twaalf minuten, dus met un beetje geluk, red ik ut net niet.’

‘Hoe komp dat dan allemaal,’ gooit ze nog wat zout in me open vinger.

Natuurlijk wil zij dat horen en jij wilt ut haar niet vertellen, dus mompel ik un verkorgte versie van drie seconden.

‘Tja,’ zegt ze, de situatie griezellig overziend. ‘Als je nou in eerste instansie gewoon rustig was gebleven, dan waren die andere dingen op zekar niet gebeurd. En dan zat je nou al lang en breed met un lekker koppie koffie op de bank ut Sporgtsjoernaal te kijken.’

Ut borrelt even in me op, om de keukuh nog wat verder uit te ruimen, maar gelukkig snijdt un ezel zich zelden twee keer aan dezelfde koffiepote.

Tsja, mijn vrouw had echt un perfecte manicure kennen wezen. Ze weet echt te allen tijde met ongekende precisie ut bloed onder je nagels vandaan te halen.

Terwijl Umbergto Tang ze afkondiging doet, teig ik afgeleefd de woonkamer binnen. ‘Straks na ellefuh,’ brabbelt Umbergto, ‘rolstoelkorfbal voor slechtzienden.’

‘Naahh, kijk eens, effuh geduld en dan hebbie toch nog wat sporgt,’ verzacht vrouwdief.

Verslagen en verbonden plof ik op de bank. Heb je dat nou ook weleens, van die jaren dat echt álles tegenzit?!

OP RAUW IJS

‘Gaan we nog wat doen, pap,’ zei zoonlief stierlijk verveeld tijdens de zoveelste schoolvakantie.

‘Zo wehnag mogelijk jongen, zo wehnag mogelijk,’ zei ik onderuit gezeten vanuit me luie stoel. ‘De sneeuw komp met pistes tegelijk naar beneden en de ijspegels kleven aan me ballen. Binnenblijven gozergt, zo lang mogelijk binnenblijven. Hier thuis hebben we tenslotte alles binnen handbereik, drank en vreten in overvloed.’

‘Maar ik wil schaatsen op de Uithof, pap,’ hield ut mannetje stug vol.

‘Schaatsen, pleurt op, als ik me enkels wil breken, dan spring ik wel van ut balkon en dat is nog gratis ook. Ga ut marathonschaatsen op Canal Plus maar kijken. Ken je lekker de ploegentactiek analyseren en dan mag je mij de uitslag, die ik toch allang weet, mededelen. Wedden dat – al doet de tv-commentator steevast anders vermoeden – degene die ut hargst rijdt, gewoon als eerste over de finish gaat.’

Wat un beroep trouwens, commentator bij un indoor schaatsmarathon. Dan mot je toch un bodemloos vat inspiratie hebben. Of zwaar autistisch zijn. Ut seksleven van un frigide non is nog afwisselender.

Ik verloste nog un te groot bierflessie van un kroonkurk en nam un graai in un bakkie borrelnootjes.

‘Maar pap, ik wil zo graag lekker schaatsen en ijshockeyen,’ klonk ut vastberaden.

‘Ijshokkie? In de keukuh jongen, daar staat un ijshokkie en trekt d’r gelijk nog effuh un biertje voor je vader uit.’

Mijn nageslacht was net als ze moeder, danig teleurgesteld in de man des huizes. Ten einde raad zette hij un keel op, de tranen schoten overvloedig door de kamer. Als ik ut raam open had gezet, dan had ie in de tuin kennen schaatsen. Ze oogzweet maakte zelfs dat mijn biertje dood sloeg.

‘Hé, lekkere stayer van me,’ corrigeerde ik me telg, ‘nooit huilen als pappie aan ut zuipen is.’

Diep in me hargt bent ik niet zo’n schaatsheld, dus ik probeerde mijn schaatskunsten zo lang mogelijk voor zoonlief verborgen te houwen. Ik heb ut één keer in me naïeve harses gehaald om naar de Uithof te gaan. Vijftien jaar was ik om precies te zijn en smoorverliefd... Zij hield wel van un scheve schaats en ik wou er wel overheen na één nacht ijs. Wist ik veel dat ut daar uitsluitend eenrichtingsverkeer was. Daar ging ik dan met me ‘Barbara Teloorgang’. Als linkshandige krabbelde ik mijn bochies – net als op de bevroren sloot voor de flat vroeger – rechtsom.

Zij kon d’r achteraf wel om lachen, maar de overuren draaiende EHBO-vrijwilligers konden d’r de lol wat minder van inzien.

‘Dat schaatsen van jou wortt nooit wat, je lijkt wel un mongool,’ trapte Utopia mijn ziel tot milkshake.

Ik schaamde me de kluwen touw uit me Frieze doodlopers. Dat voorval heeft diepe sporen nagelaten. Niet alleen met dat schaatsen, maar ook met dat loeder is ut uiteindelijk nooit wat geworden.

‘Pap, bekijk ut maar, ik vraag ut wel aan mama,’ besloot zoonlief.

Un man naar mijn hargt. ‘Kijk ie wel uit op die overdekte Weissensee, voor je ut weet breek ie je nek over de afgevro-

ren ledematen,' voorzag ik pappies trots van goede raad.

In moeders had ie ook de beste partij. Zij was un echte Friezin, die draaide d'r hand niet om voor un Elfstedentocht. En van mij mocht ze, mits ze voor ut vreten maken maar thuis was.

Un wehnag later glee ut gevolg de deur uit, mij moederziel alleen achterlatend. Ut ijskouwe bier en de strooizoute versnaperingen lonkten. Ik schaaftde mijn innametechniek nog wat bij en gaf mijn goddelijke lijf over aan de zuigende werking van mijn sportieve fauteuil. Met gevoel voor detail zapte ik nog un rondje 31,4 langs de tv-kanalen.

Tot mijn verbazing zond de EO ut WK-afstanden voor G-schaatsers uit. Ik ging d'r eens lekker voor zitten. Eens kijken hoe dat soort geraffineerd blok motoriek ut ervan afbrengt. En wie weet, kom ie nog un bekende tegen.

Het startschot klonk en wat schetste mijn verbazing: Alle twee, hup rechtsom. Diepe ontroering maakte zich van me meester. Ik was niet alleen. Mijn vaderplicht kroop plots waar ut eigenlijk, medisch gezien, niet verstandig was. Ik griste gauw wat spullen bij muhkaar en ben me gevolg met un bloedgang achternagereden.

Ik weet niet of ut emotie was of de snijdende kou, maar me gezin was tot tranen toe geroergt.

'Pap,' zei hij.

'Ja jochie,' zei ik.

'Je bent toch gekomen,' zei hij.

'Tuurlijk, oogappie van muh,' zei ik.

'Was ut bier op,' zei hij.

'Ik ook van jou, knullie,' zei ik.

Ut was de snijdende kou...

TEXEL

Ik wou onlangs eens lekker met ze tweeje op vakantie naar Texel. Most ik me eerst de pestpokken lopen zoeken naar een oppassie voor die kleine, en natuurlijk, de hond. Nah bij gratie Gods... In eerstuh instansie wou ik eigenlijk een oppas voor die kleine en ze moeder, maar geloof me, geen hond die me wèf voor een lang weekend wilde hebben. Na een volgens de kapitein kabbelende overtocht – alwaar ik ut de stuurman nog knap lastig heb gemaakt met me rondgierende kotsvlokken – zijn we eindelijk aangekomen op die godvergeten zandvlakte.

Me vrouw had er al gelijk goeie zin in en wou effuh een motortje huren.

‘Kikkuh joh, lekker sightsiejuh.’

Lijkwit nog nazurend van het omgekeerd vreten, dacht ik: Welja, het is vakantie hè, dus dat ken d’r ook nog wel bij. Nou schijt ik doorgaans al Tinus-bagger als ik te hargt op me step raus, dus je ken je eiguh wel voorstellen dat ik bijna half emotioneel stond te juichen toen ik de verroeste driewieler met rupsbanden zag, alwaar dat een en ander al- lemaal op plaats most gaan vinden.

Nou mot ik zeggen dat me vrouw al ruim drie jaar d’r rijbewijs heb, ware het niet dat ze al ruim vier jaar niet meer heb gemotord.

Aangezien ik slechts 113 kilogram weeg en me vrouw tijdelijk iets minder dan mijn helft, kregen we algauw de

handjes van de lokale overbevolking op muhkaar. Bij elke stilstand volgde steevast een voorwaartse wiellie, gelijk Ievul-Knievul in ze bange nadagen.

Me vrouw d'r beentjes hobbelden er een beetje hulpeeloos bij en als we dan weer optrokken, kreeg ze van mij steevast de kopstoot, waar ze eigenlijk al jaren recht op had. Ik schrok me eigh elke keer weer een open ruggetje als d'r een bocht aankwam. Ik had uitgerekend dat je met ons gewichtsverschil en de middelpuntvliegende kracht, met ongeveer 313 kilometer per uur je eigh in de bocht most pletteren om er enigzins ongeschoren uit te kommen. Na een ritje van slechts luttele minuten voelde ik me gelijk rijp voor een sollicitatie bij de bewaking, de hargtbewaking welteverstaan. Me vrouw, bij tijd en kasiewijle, ook de rotste niet, stelde toen voor om dan maar misschien een romantische strandwandeling te gaan maken. Nou hebt ik een ongestelde pleurishekel aan lopen, laat staan aan zinloos wandelen, maar goed je bent toch op vakantie.

Al na 300 meter kraakte het zand in me naad en brak ik me nek over die potentiële jonge bontjassies. Deze survivaltocht begon al aardig op me huwelijk te lijken, koud begonnen en de verveling slaat al toe. Uit pure tijdsverdriving ben ik maar een beetje van die wollige zeedombo's met een end juthout de duinen in gaan juinen. Nah, dat valt nog niet mee, die krenge zijn nog verdomd beweeglijk. Ik begon er zowaar nog wat sportieve lol in te krijgen.

Gelukkig had ik in Pieterburen zo'n kurzus zeehondjes knuppelen gevolgd. Nou mooi, die kwam nog verdomd goed van pas. Maar ja, dertig van die kreupele beessies in een betonnen bak van twee bij twee, dan raak ie natuurlijk altijd wel wat. Nee, dan is dit *out in the field* toch wel het echte werk.

Ik heb trouwens vernomen dat ut de laatste tijd echt waanzinnig goed gaat met de populatie van die zeehondjes. Sterker nog, ik heb horen fluisteren dat ze in ut najaar Pieterburen gaan ombouwen tot bontfarm.

Na een goede jacht is het altijd goed kluiven, dus werd ut de hoogste tijd om de innerlijke mens wat te versterken. Ook hier nam me vrouw weer het initiatief. Ze vond een pitoresk vegetarisch eethuissie, alwaar je ook nog veganistisch kon grazen. Dat veganistisch, da's niks voor mij, alles wat het vegetarisch vreetuh me de vleesdrang ken doen vergeten, hebben ze daar ook nog eens van je borgt geraust. Het is trouwens klinisch bewezen dat dat veganistische vreetuh heel slecht is voor un mens. Het trekt al je kleur uit je porum en het verslapt je gelaatsspieren. En dat klopt, want ik heb nog nooit een veganist zien lachen met een gezonde blos op ze wangen. Nou wortg un mens natuurlijk ook niet echt blijer van zo'n mislukte moestuin op je borgt.

De dis werd na slechts één uurgtje net zo vriendelijk opgediend als dat ie eruitzag. De ober pletterde um subtiel op tafel en maakte gelijk de pleiterik. Na één hap begreep ik waarom. Nou ben ik echt geen slechte eter, maar 'SJAPO' voor de sjef-kok, de opgebaarde nageboorte had ut voor muhkaar gekregen om alles wat er niet uitziet en ik niet lust op één borgtje te schrapen.

Nog even dacht ik half blij, een stukkie zeehond van daarnet te spotten die zich dood lag te vechten tussen ut troebel schuimende zeewier. Helaas, ook dit bleek slechts één natte ziltige droom, ut bleek un stukkie sojakwal, waar me halve gebit nog drie keer lelijk over uitglee. Maar ik laat me eigh niet gauw kennen en ik hebt ut hele zeebanket, in ze geheel, achterover gekeild.

Spijt, spijt, spijt. Als haren op me zak, al na twee minuten begon die vliegende schotel al koppies aan me huig te geven.

Na dit galgenmaal wou me prinses nog naar zo'n kuuroord om d'r weer wat jonger uit te zien. Koleertuh, nou dat lukt je niet met alleen un lauw bad en un plamuurtjuh. Daar mot toch wel effuh een behendige bouwvakker om de hoek kommen kijken. Voordat die er weer als vijftien uitziet, dan ken je maar beter un beugel in d'r bek rammen.

Maar goed, dat heb ik alleen maar gedacht en niet gezegd, want we zijn tenslotte op vakantie, hè.

Het is gewoon niks voor mij zo'n zweethol. Die geforceerde quasi ongedwongen sfeer vermengd met die zweele pleurishitte, en dan hebt ik ut nog niet eens over dat redelijk onderhouwe vrouwelijk naakt. Eén wulps gericht glimlachie en mijn toch al veels te kleine handdoekkie ken ut allemaal niet meer bolwerken. Ik voel me net een interne wegwijzer, met zo'n stijve knop van niks.

En geloof me, niet alleen dat kleine kruiskoppie staat dan rood van schaamte te gloeien. Uiteindelijk bent ik van pure ellende, spiernaakt het veels te gezonde pand uitgestierd om vervolgens spontaan de uitlaat van een traktor te ienoleren. Ik most tenslotte wat om mijn heimwee naar Duh Haag een ietwat te onderdrukken.

De portier was nog zo vriendelijk – nadat ie eerst zorgvuldig me porgtmonee had geleegd – om me kleren naar me hoofd te stuiteren. Half uitgeblaft stortg ik me uiteindelijk maar in het immer bruisende nachtleven van de metropool Den Burg. Me een weg banend door de met glitter en glamour afgebakende straten, viel me luije oog op een dampend café, waar toevallig de hele swingende lokale scene zich had opgehoopt.

Ik storgte me eiguh naar binnen en ben gelijk naast 'm gaan zitten. De ruwe bonk zat trots aan de barman te vertellen dat ie erg hargt had gewerkt vandaag en dat ut nog verrotte druk was voor de tijd van ut jaar. Toen de desbetreffende Rambo terloops liet vallen dat ie un huurmoordenaar was, bent ik bijna geruisloos een krukkie of dertig opgeschoven.

Inmiddels was mijn vermomming als blij-juh toerist blijkbaar in duigen gevallen en dus schoof moeders de (v)rouw nog nagloeiend van een iets te hete sauna, aan.

'Ha, mop,' zei ze olmoost romantisch, 'gaat ie un beetje? Zullen we morgen weer lekker naar huis toe gaan?'

Ik werd spontaan wat week in me toch al wat benauwde onderbuik. De onderdrukte tranen van pure emotie wonen ut bijna van de inmiddels uit me darmen sijpelende veganistische zeewier. De gedachte dat ik morgen nog maar één keer gierend over me zuiger mot om dan dat Tinus Tering end naar Duh Haag te MOGUH rijden, brengt me bijkans in extazuh.

Straks weer onderuit voor de buis met een krat bier in me plaat waar SBS6 me trakteert op programma's als: *Het is hier ech nie fantastisch* en *Vakansiemán jammer dan*, dan denkt ik bij me zelluf: Wat zou ik me eiguh nou toch druk gaan leggen maken?

Ik bedoel, Booz en een leuke vakantie, nah, die kans is dus ongeveer net zo groot als Diana Woei die ut weerbericht foutloos voorleest.